

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 22

April 1966

16. årgang

SLÆGTSFESTEN 1965

Som sædvanlig, når slægtsfesten er i Hinge, blev det også denne gang en succes. Der var forud indtegnet 192 deltagere, men der blev ialt med børn 242 deltagere. Men det til trods, så slog det ikke vore gæstfri værtsfolk ud. Der blev både plads og kaffe nok til alle

Kl. 13 begyndte gæsterne at strømme ind fra nær og fjern, og ved 14-tiden var alle samlet, og vi bænkedes ved kaffebordene. Efter kaffen begav vi os over i kirken, som blev overfyldt. Her talte lektor Bjarne Madsen fra prædikestolen og holdt en kort andagt. Fra orgelet underholdt hr. og fru Lund samt Niels Frits med sang og musik, så vi havde en hyggelig time i den gamle, skønne kirke, som har været vidne til så mange af slægtens glæder og sorger.

Selv på denne festdag slap vi ikke for skår i glæden. Da vi vendte tilbage fra kirken, var der indløbet meddelelse om, at een af slægtens mest interesserede deltagere, Kristian (Kes) Storgaard i Nørskovlund, efter lang tids sygdom var død, mens vi var i kirke.

Der var nu lejlighed til at udveksle hilsner og få en hyggelig passiar med de mange slægtninge samt bese gård og have og de skønne omgivelser. De ældre hyggede sig inde i de hyggelige stuer.

Ved 19-tiden samledes man igen i den festligt pyntede lade, og bordene blev nu dækket op fra de medbragte madkurve. Her blev talt af mange, bl.a. værten Johannes Nielsen, som bød velkommen til slægtsfesten og takkede alle de fremmødte. Han udtalte sluttelig et »ære være deres minde«, som af slægten var døde siden sidste slægtsfest.

Der blev talt af endnu mange flere, og det gik som en rød tråd gennem alle taler, at alle var glade for den hver femte år afholdte slægtsfest.

Der blev rettet en hjertelig tak til den 90-årige Peder Nielsen for hans enestående arbejde ved, udgivelsen af den nye slægtsbog. Takken gjaldt også Laurits Stor-

gaard, som havde været Peder en stor støtte ved indsamling af materialet. Også Sigvald Michaelsen fik en hjertelig tak, fordi han ved at trykke og udgive den nye slægtsbog til en favørpris havde gjort det overkommeligt for alle at erhverve denne bogskat. Udvalget rettede desuden en særlig tak til S. M., fordi han på festdagen havde skænket et parti slægtsbøger til fordel for slægtsarbejdet.

A. C. Storgaard, Viby, som desværre på gr. af sygdom ikke var til stede, havde også denne gang skænket et parti balloner til fordel for festen. De gjorde stor lykke blandt børnene. Vi sendte A. C. en hjertelig tak og en venlig tanke.

Sluttelig takkede Antonny Storgaard værtsfolkene for den store gæstfrihed og det kolossale arbejde med hele arrangementet. Tak til enhver, som har medvirket til at gøre dagen festlig både i kirken og her hjemme. Ligeså en tak til alle fra nær og fjern, fordi I vil komme, når der bliver kaldt til slægtsfest.

Man sluttede med: Altid frejdig, når du går....

Herefter blev der almindeligt opbrud, og slægten spredtes igen ud over landet efter, nogle hyggelige timers samvær.
Tonny.

Slægtsbogen

Nogle få eksemplarer af den nye slægtsbog à 22,00 kr. + porto kan endnu fås hos A. Storgaard, Løgstrup.

Husk

at manuskript til Slægts-Nyt må af hensyn til bogtrykkeren kun beskrives på den ene side af papiret. *Red.*

Slægts-Nyt

er denne gang kontingentfri.

Red

Runde tal

Gunhild Storgaard Pedersen, Bording, 50 år 10. juni 1966.
Niels Storgaard Davidsen, Silkeborg, 70 år 5. oktober 1966.
Gertrud Marie Davidsen, Silkeborg, 70 år 12. juni 1966.
Knud Storgaard Nielsen, »Hedehusgård«, 50 år 31. juli 1966.
Sofie Storgaard, Middelfart, 75 år 16. februar 1966.
Peter Storgaard, Århus, 65 år 26. januar 1966.
Kathrine Rasmussen, Lumby, 65 år 24. maj 1966.
Antonny Storgaard, Løgstrup, 65 år 5. februar 1966.
Jørgen Enevold Jensen, Nim, 60 år 19. maj 1966.
Johannes Andersen, Nysted, 65 år 19. december 1966.
Hakon Andersen, Naderup, 60 år 17. juli 1966.
Marie Andersen, Naderup, 60 år 12. august 1966.
Gunner Storgaard, Ålborg, 60 år 5. marts 1966.
Arne Storgaard, Hedensted, 60 år 5. marts 1966.
Knud Hagbart Storgaard, Frederikssund, 50 år 11. juli 1966.
Aage Rahbe Pedersen, København, 65 år 14. december 1966.
Theodor Rahbe Hald, D.F.J., 65 år 15. september 1966.
Minna Bitsch, Silkeborg, 70 år 5. marts 1966.
Johan Nielsen, Nørskovlund, 85 år 24. oktober 1966.
Johanne Marie Madsen, Silkeborg, 60 år 23. februar 1966.
Jens Lauritsen, Vinderslev, 60 år 3. april 1966.
Christian Storgaard, København, 70 år 7. april 1966.
Kathrine Storgaard Nielsen, København, 60 år 30. december 1966.
Jacob Sørensen, Nr. Lyndelse, 65 år 29. maj 1966.
Døssing Storgaard, Nørskovlund, 70 år 4. september 1966.
Anders Storgaard, Randers, 90 år 11. december 1966.
Johannes Storgaard, Levring, 85 år 6. januar 1966.
Jacob Bitsch, Vejle, 70 år 4. juli 1966.
Oluf Nielsen, Hinge, 50 år 19. januar 1966.
Frederikke Nielsen, Nr. Snede, 60 år 14. november 1966.
Karla Nielsen, København, 50 år 19. februar 1966.
Thomas Mogensen, Nr. Nissum, 50 år 7. august 1966.
Laurits Storgaard, Nørskovlund, 75 år 24. januar 1966.

Fødsler

Slægtsbog, side 82:

I. A. 1 a. Preben Storgaard og hustru i Grindsted, en datter f. i Grindsted i 1965.

Slægtsbog, side 100:

I. A. Ruth og Anker Jacobsen, Linde, en datter.

I. A. 1. Ellen Birgitte Storgaard Jacobsen, f. 1. december 1965.

Slægtsbog, side 57:

V. A. 5. Laila Margit og Poul Erik Storgaard Jensen i Hammel, en søn.

V. A. 5. 1. Kim Storgaard Jensen, f. 9. december 1964.
Slægtsbog, side 58.

VI. D. Jette Helene og Niels Storgaard, Bjerringbro, en datter.

VI. D. 1. Anna Marie Storgaard, f. 10. november 1965.
Slægtsbog, side 85:

I. G. 1. Olga og Per Storgaard, en søn.

I. G. 1c. Søn, f. på Viborg sygehus 18. februar 1966.

DØDSFALD

Fhv. handelsmand *Christian Storgaard*, Nørskovlund, er 11. juli 1965 død, i sit hjem efter længere tids sygdom, 67 år gammel.

Chr. Storgaard var født i Nørskovlund, hvor hans far, L. Storgaard, var skræddermester. I sine unge dage drev han en vognmandsforretning i Århus, og arbejdede en overgang også som luftledningsmontør for forskellige el-værker. Senere drev han en omfattende handelsvirksomhed på sin hjemegn, bl.a. med halm og tørv, og i sin egenskab af handelsmand blev han kendt af mange mennesker på egnen. Da helbredet svigtede så småt, begyndte han at hjælpe sin broder, Døssing Storgaard, på centralen i Nørskovlund, hvor han blev til stor hjælp. Ved siden af sit arbejde på centralen har Chr. Storgaard i over 25 år været en skattet medarbejder ved Kjellerup Avis, hvor man værdsatte ham på grund af hans behagelige og rolige væsen. Her blev der også gjort stor brug af hans omfattende kendskab til de lokale forhold.

Chr. Storgaard var meget afholdt af venner og naboer, der satte pris på hans behagelige væremåde. Han var meget interesseret i alt, hvad der rørte sig om ham, og navnlig i alt, hvad det skete i hans hjemsgn. Også det offentlige havde hans interesse, og han var således i en lang årrække revisor ved sygekassen i Hinge. For broderen på centralen vil det blive et stort savn, at Chr. Storgaard ikke er mere.

Anders Storgard, født 19. juni 1897, død 21. juli 1965.

Ais er død, forstå det, hvem som kan. Han, som var overhovedet for vor gren af slægten, er ikke mere iblandt os.

Ais var på ingen måde et dusin-menneske. Han var fra naturens hånd udstyret med rige evner, evner, der måske ikke helt fik lov at udfolde sig, idet Ais i en alder af 5 år, efter skarlagensfeber, blev totalt død. Ais kunne muligvis have drevet det vidt, set med verdens øjne, han kunne male, skrive vers, var lidt af en filosof; og han elskede naturen og alt, hvad der levede og groede der. Hans kærlighed til blomster kender vi alle.

Måske blev Ais netop så rigt og positivt et menneske, fordi den ydre verden ikke fik indpas i hans sind. – Vi ved så lidt om det, vor menneskelige forstand er trods alt begrænset, men Gud har sikkert haft en mening med dette, hans vej er jo ikke altid vor vej.

At Ais ofte i livet følte sig isoleret, på grund af sin døvhed, ved vi. De af os, der har læst den dagbog, han skrev, da han var dreng, ved, at han allerede da følte denne isolation som en tung byrde. Livet er en gave til os mennesker, og trods alt følte Ais det sådan, han forstod udmærket (som en forfatter skrev det i et lille vers), »at først når vævet er slut og skyttelen holdt op at slå, vil vi kunne se, at i det færdige tæppe er alle tråde, de mørke som de lyse, lige nødvendige for det endelige resultat«.

Ais var et udpræget slægtsmenneske, en type, der vist slet ikke er moderne mere. Slægten og dens trivsel lå ham altid på sinde. Det er med vemod, vi siger farvel til denne gode ven og slægtning, vor bror og svoger, børnenes elskede onkel.

Tillæg til Slægts - Nyt nr. 22

1. generation	2. generation	3. generation
Peter og Else Marie Storgaard	I. Niels og Marie Storgaard Niels og Maren Storgaard	Anders N. Storgaard Andriette Storgaard Else Marie Storgaard Kristian Storgaard Martin Storgaard Jens Peter Storgaard
	II. Anders og Trine Storgaard	Knud P. N. Storgaard Peder Storgaard Søren Peter Storgaard Jens Peter Storgaard
	III. Andreas og Mette Marie Storgaard	Laurits Storgaard Else Marie Storgaard
	IV. Jørgen og Vilhelmine Hermansen	Ida Hermansen Peter Hermansen
	V. Kristian og Marie Storgaard	Peter Storgaard Laurits Storgaard Else -Marie Storgaard Mette Storgaard Marius Storgaard Jens Peter Storgaard Esther Storgaard Ellen Storgaard Anna Storgaard

Vend!

1. generation	2. generation	3. generation
Peter og Else Marie Storgaard	VII. Theodor og Line Petersen Theodor og Marie Petersen	Elfrida Petersen Alma Petersen Laurits Petersen Kristian Petersen Alfred Petersen William Petersen Caroline Petersen Valdemar Petersen Carla Petersen
	VIII. Niels Kristian og Kristiane Storgaard	Else M. Storgaard Anders Storgaard Peter Storgaard Johannes Storgaard Søren Storgaard Kristian Storgaard
	IX. Johannes og Marie Kirstine Storgaard	Marie Nielsen Peter Nielsen Sine Nielsen Johan Nielsen Caroline Nielsen

En moderne forfatter har skrevet et skuespil om de døde, der selv efter døden lever, så længe bare et menneske tænker på dem. I skuespillet ser vi, hvordan det bliver sjældnere og sjældnere, at dette sker. Forfatteren har nok ikke kendt Gud, for så ville han vide, at sådan er det ikke for dem, der tror på ham. For os, der bliver tilbage, vil Ais leve i vort sind, så længe vi selv lever, og resten tager Gud sig af.

De sidste måneder var svære for Ais. Sygdommen tog hårdt på ham, han følte, at livet var ved at slippe sit tag i ham, og jeg tror, det var svært for ham at sige farvel til livet og alt det kendte, på samme tid som han ønskede at få fred for sygdom og lidelse. Gud hjalp ham tilsidst. I en uge havde han haft det godt. Han havde snakket med bror Christian om så mange ting, vel mest om sin have og forklaret Christian om alle de dejlige blomster, der groede der. Efter en nats god og rolig søvn fik Ais et voldsomt hosteanfald, Ingrid kom til, og han faldt om i armene på hende, den søster, der stod ham nærmest af alle. Jeg tror ikke, han selv fik tid at fatte, at Gud i der øjeblik lod hans livslus gå ud.

Jeg læste engang på en gravsten et par linjer, som tit beskæftiger mine tanker, På stenen stod: »Ved døden vi livet begynder«. Sandheden er jo også den, at livet jo ikke bare er der spand af år, der her bliver os tilmålt, men varer en evighed, hvis vi tror på Gud. For Ais er livet her med dens glæder og sorger slut. Han er ikke længere lukket inde i sig selv og ude fra andre på grund af sin handicap. For Ais er livet først rigtig begyndt.

Æret være hans minde.

Magny.

Det kom som et chok for mig, da jeg d. 9. september sidste år fik meddelelsen om, at søster Johanne i Nysted pludselig var død aftenen før. Stor var min medfølelse med hendes mand, Johannes Andersen, deres 2 døtre med svigersønner og børnebørn.

Johanne og Johannes blev gift d. 29. juli 1224 og overtog den gang en statsejendom i Nysted, som de har haft siden. Ved mønsterværdigt slid og slæb har de drevet ejendommen frem til noget af et mønsterbrug, og her har Johanne trukket sin del af det store læs.

Trods hendes medvirken i stald, mark og have, så var hendes hjem altid skinnende rent og pænt. Først de senere år har Johanne haft kortere og længere sygdomsperioder.

Lørdag den 11. september blev Johanne under stor deltagelse begravet på Vejerslev kirkegård.

Efter begravelsen var der en mindesammenkomst i forsamlingshuset, hvor der bl.a. blev talt af præsten og Antonny Storgaard.

Tonny.

Andersine Nielsen, gift med fhv. gårdejer Johan Nielsen, Nørskovlund, er 18. februar 1965 død, 85 år gammel. Andersine faldt et par dage i forvejen i sin stue og brækkede lårbenet, og uheldet fik døden til følge.

Ægteparret har tidligere haft ejendom i Astrup, men solgte den for nogle år siden til en svigersøn, gårdejer Viggo Pedersen, hvorefter ægteparret købte hus i Nørskovlund.

Andersine Nielsen var en dygtig kvinde, der tog aktivt del i arbejdet på gården og blev en kendt og afholdt person i årene i Nørskovlund.

Hun efterlader sig sin mand og fire sønner.

Forstander *Gerhardt Aagaard Nielsen*, Vinderslev Hvilehjem (slægtsbog, side 111), er den 6. januar død på Kjellerup sygehus efter kort tids sygdom, kun 42 år gammel.

Gerhardt var født i Astrup og var først ved landbruget. Derefter blev han portør på Kjellerup Sygehus. Her var han i 10 år, men da Falck overtog ambulancekørslen, flyttede Gerhardt med til Falck, hvor han virkede et par år, indtil han, sammen med sin hustru, Aase, der er sygeplejerske, købte hvilehjemmet i Vinderslev.

Gerhardt var afholdt overalt, hvor han kom. På sygehuset satte både patienter og personale stor pris på ham for hans rolige og behagelige væremåde. Ligeledes havde han en sjælden evne til at omgås de gamle på hvilehjemmet og til at få alt til at gå på bedste måde. Han var i færd med at udvide hvilehjemmet. For hans hustru og de to døtre, hvoraf den ene er ukonfirmeret, hans gamle forældre, der bor i Nørskovlund og for hans fire brødre med familier, er det en stor sorg, at han er gået bort. Og for de gamle på hvilehjemmet og alle, der kendte Gerhardt og holdt af ham, bliver det et stort savn, at han ikke er mere.

Gerhardt blev begravet på Hinge kirkegård d. 10. januar, og det var et meget stort følge, der fulgte ham til hans sidste hvilested. I kirken talte pastor Bjerre Hansen, Hinge, ud fra 1. Thes., 5. kap., v. 24: »Trofast er han, som kaldte eder. Han skal og gøre det.«

Thorkild Ryttersgaard, Hvam, sang solo: »Hvor er det sødt at lande«. Og fulget sang: »Den store hvide flok vj sex«, hvorefter kisten førtes til graven. Her forrettede pastor Bjerre Hansen jordpåkæstelsen, og man sang: »Herrens venner ingensinde«. Til slut takkede en bror, overassistent Anders Nielsen, og indbød til mindesammenkomst i forsamlingshuset. Her blev Gerhardt mindet af pastor Bjerre Hansen, Peter Nielsen, Astrup, Søren L Sørensen, Demstrup, Kr. Thormann, Resdal, og en svigerinde, Karla Nielsen, København, samt broderen Johs. Nielsen, Nr. Snede, der også sagde tak på familiens vegne.

Bryllup

Slægtsbog, side 72:

II C. 3. Leif Nielsen, gift d. 17. juli 1965.

Håb

Foråret 1966

Herre – om du ville
lægge din bånd på mit Øre,
sige EFATA stille,
så at jeg atter kunne høre.

Herre – om du ville
bringe din trøst til mit hjerte,
dæmpe dets slag, det ville
læge den nagende smerte.

Herre – om du ville
gå med ad vejene svære,
lære mig ydmyg og stille
livets byrder at bære.

Anders Chr. Storgaard

Et nyt kapitel kan begynde

I sidste nr. at Slægts-Nyt var der en lille opsats angående den ny slægtsbog, der endte med ordene: Hermed er dette kapitel afsluttet. Dette var vel også rigtig nok, men der kan jo begyndes på et nyt kapitel, og det er netop dette, jeg med disse linier ville slå til lyd for.

Da vi for ca. 30 år siden begyndte at tilrettelægge arbejdet på den slægtsbog, der nu er en kendsgerning, var vi for sent på færde, idet det jeg her kalder *den anden generation*, var borte. –

For at anskueliggøre, hvad jeg mener med »den anden generation«, har jeg lavet og vedlagt en slags slægtstavle, som jeg henviser til.

Nu ved jeg vel, at det, jeg her kalder første generation, nemlig Else Marie og Peter Storgaard, ikke er helt rigtig, idet vi – også i slægtsbogen – kender flere slægtled, der har levet forud for de nævnte, men vi regner jo i reglen nærmest de to for vore stammeforældre, og det fortsætter jeg med her, således at Peter og Else Marie er første generation. Deres børn er anden generation, og deres børnebørn tredie led.

Peter og Else Marie døde henholdsvis 1879 og 1868, og de af deres børn, der levede og stiftede familie, døde i årene 1888-1916. Morbror Niels var den første, der gik bort, det var i 1888, og min mor, Marie Kirstine, døde 1916. De var altså borte mange år før, der var tænkt på nogen slægtsbog. Og dermed var chancen for at få noget rigtigt at vide om dette slægtsleds mere personlige oplevelser gået tabt. Dette har jeg mange gange angret. –

Min moder boede hos os her i gården, så længe hun levede, og familieforholdet var så godt, som det kunne være. Hun døde den 16. februar nævnte år. Men at jeg ikke tænkte mere på den gang at spørge hende ud angående hendes oplevelser i sit barndomshjem og i samlivet med sine søskende forstår jeg ikke nu.

Hun kunne egentlig godt, nu og da, fortælle enkelte oplevelser fra sit lange liv, men jeg fik intet noteret op, og så er det tildels gået i glemmebogen, og jeg har aldrig holdt af at fortælle noget om vore forfædre, som jeg ikke var sikker på var helt rigtigt, ihvertfald har jeg så gjort opmærksom på upålideligheden. –

Nu kommer jeg til det, der var hensigten med denne artikel, nemlig, at advare mod, at den gamle

historie skal gentage sig, og derfor ville jeg med disse linier opfordre den yngre slægt til at tage fat nu – og det er såmænd ikke en dag for tidlig – med at forberede slægtsbogens fortsættelse, ved i en tømt cigarkasse at hængemme billeder (fotografier), nedskrevne oplevelser og lign, fra 3. generations livsforløb.

Jeg nævnte 3. generation. Det vil næppe lykkes at finde stort mere fra 1. og 2. generation end det, der er i den nuværende slægtsbog, og nu er 3. generations færden ved at være historie, og derfor mener jeg, det er her, der nu skal sættes ind. Og jeg foreslår herved, at i det mindste en person i hver af slægtens 8 grene tager dette arbejde op med det samme. Det tynder svært ud i rækkerne i dette slægtled.

Der var 43 søskendebørn, der nåede at blive voksne. Hvor mange, der døde som små, ved jeg ikke. – Af de 43 er 31 døde, 12 lever endnu, så vidt jeg ved. Af disse 12 er 3 over 90 år, nemlig Else Marie Christensen, f. Storgaard, i Linde, Christian Petersen, i Mårslet samt undertegnede. Af de Øvrige 9 er 8 mellem 80 og 90 år. Her er deres navne, og da to af dem har deres ægtefæller endnu, tages de selvsagt med: Jens Peter Storgaard og Amalie Storgaard, f. Andersen, Nørskovlund, Caroline Hald, f. Petersen, Randers, Carla Hansen, f. Petersen, Mårslet, Anders Storgaard, Randers, Peter Storgaard, Randers, Johannes Storgaard, Vinderslev, Christian Storgaard, Randers, Johan Nielsen og Andersine Nielsen, f. Hansen, Nørskovlund, samt Caroline Søndergaard, f. Nielsen, Nørskovlund. Og hvorfor skulle de ikke omtales med navns nævnelse her i Slægts-Nyt ved denne lejlighed. Ingen af os, der hører til her, kan have så grumme langt tilbage her i dette liv, hvorlænge ved vi nu ikke. Mine tider er i Guds hånd. Men det går ned ad bakke med os, dette erfarer vi mærkbar, som dagene går. *P. N.*

N.B.: Der er vel nok dem, der vil mene, at det har da ingen hast med dette, og jeg skal indrømme, at der kan puttes meget i en tom cigarkasse gennem et par årtier; når den er tilstrækkelig stor. Men det gør ikke noget, at der er noget at vælge og vrage imellem, når det skal bruges. Det skal nok ved den tid havde sin værdi for indehaveren